

είναι ή κάθε μέρα μας, πρέπει νά έχετε χάσει όλη τήν όμορφιά βαθιά σας και πρέπει νά είσαστε άνέραστοι, πρέπει νά μήν έχετε ποτέ συμμετάσχει στη ζωή σας και στη ζωή. Κι αν νομίζετε πώς τò θέμα είναι τò σήμερα κι όχι τὰ «ξοφλημένα» χτεσινά και τούτες οί αλήθειες, κι αν νομίζετε πώς ή πραγματικότητα της ζωής έχει νά κάνει καθόλου μ' εκείνα πού έχετε, άνερωτικοί κι άπαιδικοί, γίνεи και ζείτε, είσαστε μακριά νυχτωμένοι, πού 'λεγε ή γιαγιά μου και λένε ακόμη. Δέ βλέπετε — στο κάθε τι — πώς έχουμε αφήσει τò γάμο και πάμε για πουνά-ρια, ή πώς, αν τò θέλατε έτσι, έδω καράβια πνίγονται, βαρκοϋλες μου πού πάτε ; Πώς τò μόνο μοντέρνο είναι τò πραγματικό, πού τò έχουμε αφήσει βαθιά μας στέ-ρεο ξεκάθαρο αντικείμενο του κόσμου, ναό μαρμάρινο ; Στόν άπλό, εύκολο, ζωικό κόσμο πού είμαστε, με τò μυαλό μας τάδε βάρος, όσο μιά πέτρα ; Κάτσε λοιπόν κοντά στην πέτρα, Κύριε Έσύ, - Α, ή, τήν, τής, οί, τίς κοντά μου).

Μακριά απ' τὰ παιδιά!

Ένα παιδί

ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ή χρυσή ήλιαχτίδα σκεπάζει τόν κόσμο. Τò άπαλό κύμα χαϊδεύει τήν άμμουδιά. Τὰ σύννεφα στόν ούρανό παίζουν τò κρυφτό. Στη γή είναι καλοκαίρι. Πιάνει τούς άνθρώπους και τούς πηγαίνει βόλτα. Τὰ χόρτα μόλις καταλάβουν τò χαίδεμα του ήλιου ξύπνησαν και βγήκαν επάνω στα χωράφια. Και τὰ λουλούδια χαρίζουν τή μυρωδιά τους στη γή και στους άνθρώπους. Τὰ δέντρα νιώθουν τò άπαλό αεράκι και κουνούν τὰ φύλλα τους χαρούμενα.

Στα σπίτια της έξοχής ακούγονται τὰ γλυκά γαυγίσματα των σκυλιών. Τὰ πρόβα-τα τρώνε τò νόστιμο χορτάρι.

Μέσα σ' αὐτὰ άνεμίζει μιὰ πλατιά φούστα. Όλο και φαίνεται ό άνθρωπος και κα-ταλείγει στο κεφάλι. Η φούστα αὐτή είναι της Ξένης. Δίπλα της είμαι έγώ. Πη-γαίνουμε βόλτα μέσα στόν άπαλό αέρα πού μάς κουνάει τὰ μαλλιά και τὰ φέρ-νει μπροστά στο πρόσωπό μας. Η Ξένη τραγουδάει έναν ώραίο και σιγαλό σκο-πό και ό αέρας της σκεπάζει τή φωνή :

Ήρθε τò καλοκαίρι
και τὰ λουλούδια άνθισαν
τò πουλάκι κελαηδεῖ
και πηγαίνει 'δω και 'κει
πετᾶ μέσ' τόν αέρα.